

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ
الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا
يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٠٨﴾

اعلامیه مطبوعاتی

پایان اشغال نظامی امریکا و ناتو؛ فرصتی برای نبرد با استعمار نرم و حرکت به سوی دولت خلافت بر منهج نبوت

چهار سال قبل، در ۳۱ اگست ۲۰۲۱ میلادی، دو دهه اشغال نظامی افغانستان توسط نیروهای امریکا و ناتو پایان یافت و آخرین سرباز امریکایی افغانستان را در نیمه شب ترک کرد. دلیل اصلی این امر، چرخش راهبردی امریکا به سوی منطقه هند - اقیانوس آرام برای کند کردن روند پیشرفت چین بود. کشورهای مسلمان، به ویژه مردم مجاهد افغانستان، برای امریکایی‌ها به دلدرد و مانعی برای این استراتژی تازه تبدیل شده بودند. این دستاورد عظیم و روز تاریخی را به تمام مسلمانان، به خصوص مردم، دعوتگران و مجاهدین افغانستان تبریک و تهنیت عرض می‌داریم.

این چهار سال می‌توانست فرصتی تاریخی برای تطبیق کامل اسلام و آغاز یک تحول بزرگ در افغانستان باشد؛ همان‌گونه که دولت اسلامی در مدینه طی چهار سال نخست توانست بنیاد امت را استوار ساخته، اصول روشن سیاست داخلی و خارجی را تعیین کند و جایگاه اسلام را در عرصه بین‌الملل تثبیت نماید. نظام حاکم در افغانستان نیز می‌توانست در این فرصت، خطوط روشن سیاست داخلی و خارجی خود را ترسیم کند و اسلام را نه به عنوان شعار، بلکه به عنوان یک نظام همه‌جانبه و زنده در عرصه‌های حکومت‌داری، اقتصاد، تعلیم و تربیه، قضا و سیاست خارجی تطبیق نماید.

اما دریغا که این فرصت بزرگ به درستی استفاده نشد. اسلام به جای تطبیق کامل، به صورت تدریجی و سلیقه‌ای و در چارچوب ساختارهای به‌جامانده از جمهوریت و نظم دولت - ملت تطبیق می‌شود. در نتیجه نه خطوط روشن و متمایز یک دولت اسلامی ترسیم گردید، نه سیاست خارجی بر محور دعوت و جهاد استوار شد و نه امت نشانه‌های یک تحول واقعی اسلامی را در افغانستان مشاهده نمود. در عوض، تلاش گردید تا نظام حاکم در داخل مرزها ثبات پیدا کند و از سوی نظم بین‌المللی به رسمیت شناخته شود و میان قدرت‌های بزرگ توازن برقرار کند؛ امری که مشروعیت آن را در درازمدت تضعیف می‌کند.

امروز اگرچه اشغال نظامی پایان یافته است، اما استعمار نرم همچنان در کمین است؛ استعماری پیچیده‌تر که در سیاست، اقتصاد و فکر نفوذ می‌کند و بدون آنکه سر و صدای جنگ و اشغال به گوش برسد، مردم را از درون به اسارت می‌کشد. این نوع استعمار، استقلال را ظاهری می‌سازد، اراده امت را تضعیف می‌کند و مانع تطبیق کامل اسلام می‌گردد. تجربه‌های تاریخی نشان می‌دهد که ملت‌ها بیش از جنگ نظامی، با نفوذ نرم سقوط می‌کنند. از همین رو، مقابله با آن نیازمند هوشیاری، بیداری سیاسی، ریشه‌کن نمودن انجوها و سفارت‌خانه‌های خارجی و تمسک کامل به اسلام است.

در پایان، به برادران مجاهد خویش با نهایت اخلاص متذکر می‌شویم که فرصت هنوز باقی است. باید از فرصت‌های موجود به درستی استفاده کرد و این پیروزی تاریخی را به مقدمه و پلی برای تأسیس خلافت راشده بر منهج نبوت بدل ساخت؛ خلافتی که امت را متحد ساخته، استعمار را برچیند و پیام اسلام را به جهان برساند. در غیر آن، بیم آن می‌رود که دستاوردهای امروز همچون گذشته، از دست برود و افغانستان دوباره در گرداب استعمار و ضعف سقوط کند. چنان‌که الله متعال هشدار داده است:

«وَإِنْ تَوَلَّوْا يَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُم» (محمد: ۳۸)
«اگر شما روی برتابید، مردمان دیگری را جایگزین شما می‌گرداند که هرگز همسان شما نخواهند بود».

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر - ولایه افغانستان